

РЕШЕНИЕ

№ 776

гр. София, 11.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 11.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **841** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда начл. 84, ал. 2, във връзка с чл. 85 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на З. М. А., гражданин на А., [дата на раждане] срещу Решение № УПВР-3/04.01.2021 г. на интервюиращия орган към Държавната агенция за бежанците при МС.

В жалбата се излагат съображения за нарушения на материалния закон, поради липса на мотивирано произнасяне, че не са налице обстоятелства, доказващи основателен страх от преследване. Липсвало произнасяне по конкретно изложените факти и обстоятелства от значение за случая на жалбоподателя. Моли съдът да постанови съдебно решение, с което да отмени Решение № УПВР-3/04.01.2021 г. на интервюиращия орган и се върне молбата за разглеждане в производство по общия ред.

В съдебното производство, оспорващият се представлява от служебния защитник адв. Г. В., която моли оспореният акт да бъде отменен по подробни доводи, развити в съдебното производство.

Ответникът – ИНТЕРВЮИРАЩИЯ ОРГАН при ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ при МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и

прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба вх. № РД09-ВР-1776 от 16.12.2020 г. на РПЦ - С. до председателя на ДАБ, жалбоподателят З. М. А., гражданин на А., [дата на раждане] , пол – мъжки, етническа принадлежност - таджик, вероизповедание: мюсюлманин - сунит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН]. На 16.12.2020 г. е проведено интервю, подписано от жалбоподателя, адвокат, преводач и интервюиращ орган, в което е посочено, че жалбоподателят е напуснал А. поради проблеми, свързани с общата обстановка в А., както и че целта на пътуването му е Франция. С Решение № УПВР-3/04.01.2021 г. на интервюиращия орган е отхвърлена молбата за статут на бежанец и хуманитарен статут.

В откритото съдебно заседание, жалбоподателят не се явява.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Решението е съобщено на жалбоподателя на 09.10.2020 г., а жалбата е депозирана на 14.10.2020 г. - в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ и е процесуално допустима.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният акт е мотивиран с разпоредбата на чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т.1 и т. 2 от ЗУБ.

На основание чл. 70, ал. 1 от ЗУБ, при наличие на основания по чл. 13, ал.1 в срок до 10 работни дни от регистрацията на чужденеца, интервюиращият орган може да приложи ускорена процедура в производството по общия ред, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна.

Съгласно чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, молбата на чужденец за предоставяне на международна закрила се отхвърля като явно неоснователна, когато не са налице условията по чл. 8, ал.1 и 9, съответно по чл.9, ал.1, 6 и 8, и чужденецът се позовава на основания извън предмета на този закон или не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване.

В същото време, съдът намира, че основателно е прието от интервюиращия орган, че чужденецът се позовава на основания извън предмета на този закон или не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване, поради което е налице хипотезите на чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ.

В проведеното интервю, жалбоподателят е посочил, че е напуснал нелегално А. четири месеца преди проведеното на 16.12.2020 г. интервю. Минал последователно през П., И., Турция и след това Република България. През цялото време пътувал нелегално. Преминал българо - турската граница не по законоустановения ред и не през определените за целта места в началото на месец октомври 2020 г. Не може да каже колко време след като влиза на българска територия е заловен от полицията и подава молба за международна закрила.

Освен това, изрично е посочено от чужденеца, че в родината му има война и не може да се живее спокойно, затова решил да замине за З. Европа и по конкретно Франция. До напускане на държавата си по произход той лично не е имал неприятности и не е преживял насилие. Същият никога не е бил арестуван или осъждан в държавата си по произход и не е политически ангажиран.

Спрямо чужденеца не е налице заплаха поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Не са установява да са налице разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17.02.2009 г. по дело

C-465/07. По делото е представена справка вх. № МД-673/09.12.2020 г. на ДАБ, според която обстановката в страната продължава да е несигурна. Правителството си сътрудничи с ВКБООН, М. и с други хуманитарни организации за предоставяне на закрила и помощ на вътрешно разселените лица, бежанците, завръщащите се бежанци и други заинтересовани лица. Способността на компетентните органи да оказват помощ на уязвимите лица, включително връщащите се от П. и И., остава ограничена и продължава да се разчита на помощи от международната общност. На 29 февруари 2020 г. в Доха САЩ и талибаните подписват споразумение за установяване на мир в А.. Основните моменти, посочени в споразумението от Доха, включват гаранции от страна на талибаните за непредставяне на защита на групи, като Ал К., които представляват заплаха за САЩ и техните съюзници; гаранции от САЩ и техните съюзници в НАТО за изтегляне от А.; въпросът за прекратяването на огъня и вътрешноафганистанските преговори. От изложеното в посочената справка не се установява насилието в страната по произход да е достигнало изключителна степен към датата на издаване на оспореното решение, а и жалбоподателят не е представил доказателства и не твърди, че е бил лично засегнат с оглед специфични за него лични обстоятелства и предвид обстановката в родината му. Липсват данни за безогледно насилие, което да налага предоставяне на статут на чужденец независимо от липсата на доказателства за лично засягане.

Настоящата съдебна инстанция, намира че правилно административният орган е обосновал отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденец, тъй като не са налице материалните предпоставки по чл. 8 и чл.9 от ЗУБ. Съгласно чл.8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. На основание чл. 9 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

За да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут следва да съществува вероятност за нечовешко или унизително отнасяне при реализиране на наказанието, а такива данни липсват. В конкретния случай, от изявленията на жалбоподателя става ясно, че същият не е имал никакви проблеми в страната си на произход, но искал да продължи към Франция, което го определя като икономически мигрант, а не като бежанец. За това говори и факта, че още при първоначалното си напускане на родината, З. М. А. е имал конкретна държава цел - Франция и е подал молба за закрила в Република България поради обстоятелството, че бил заловен от българските власти, след като опитал да продължи нелегалното си пътуване към целта му. Едновременно с това, чужденецът не сочи други релевантни причини, обосноваващи опасенията му за преследване - изрично не заявява, че е политически ангажиран, че е бил арестуван или осъждан и че е имал проблеми във връзка с етническата или религиозна си принадлежност.

В същото време, наред с преценката на държавата по произход обаче, се преценяват и фактите, свързани с личното положение на молителя. З. М. А. не е получавал лични заплахи срещу живота и личността си. С оглед на това и тълкуването на Съда на Европейските общности по дело № С-465 от 2007 г., информацията за ситуацията в А. и липсата на тежки и лични заплахи по отношение на жалбоподателя се обуславя извода, че не се установяват предпоставките на закона, за предоставяне на статут. Лично той не е имал никакви други проблеми, но искал да продължи към Франция. Никога не е бил арестуван или осъждан в държавата си по произход и не е политически ангажиран. Не е имал никакви проблеми във връзка със своята етническа или религиозна принадлежност.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, упълномощен със Заповед № РД 05-785/09.12.2020 г. на председателя на ДАБ, като същевременно са изпълнени материалните и процесуалните правила по издаването му, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 21 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. М. А., гражданин на А. срещу Решение № УПВР-3/04.01.2021 г. на интервюиращия орган към Държавната агенция за бежанците при МС.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: